

Het zonnehuis

Binnen ben ik beschermd
tegen rode en gele vuren.
De muren houden angsten buiten
en daar ook schijnt de zon.

Ik vrees niets, ik ken geen angsten,
ook niet nu de wind geduldig aan de deuren mort.
Ik ben niet bang als de zee me te diep is,
want ik wacht geduldig
tot het weer eb wordt.

Ik beleef het als een schildering
met penseelstreken groot als wervelwinden.
Kleuren complementeren de verbeelding
die zich bevinden
in het hoofd van een voorbeeldig kind.

Ik zit binnen en voel de warmte.
Ik ben binnen.
Veilig.
In het zonnehuis.